

ע"פ 62974/11/15 - מיכאל גביש נגד מדינת ישראל - מיסוי וכלכלה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
ע"פ 62974-11-15 גביש נ' מדינת ישראל - מיסוי 02 דצמבר 2015
וכלכלה

לפני כב' השופט בני שגיא

המבקש	מיכאל גביש
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל - מיסוי וכלכלה

נוכחים:

ב"כ המבקש - עו"ד שמעון גולן, עו"ד שרון קיסר, עו"ד מיטל רון

ב"כ המשיבה - עו"ד בכר ועו"ד ברליצ'בסקי

המערער בעצמו

החלטה

בקשה לעיכוב גזר דינו של בית משפט השלום בתל אביב (כב' השופטת מיכל ברק נבו, כיום - שופטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד) שניתן ביום 16.9.15 בת.פ. 4130/09, במסגרתו נגזר על המבקש עונש של 5 שנות מאסר וזאת לצד עונשים נלווים.

עיקרי הכרעת הדין

המבקש הורשע לאחר הליך הוכחות בחמישה אישומים שעניינם ריבוי עבירות של גניבה בידי מורשה; קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות; מרמה והפרת אמונים בתאגיד; השפעה בדרכי תרמית על שערי ניירות ערך; הנעה או ניסיון להניע אדם לבצע עסקה בניירות ערך, בעשיית מצג כוזב; כלילת פרט מטעה בדוח לפי חוק ניירות ערך; זיוף מסמך בכוונה לקבל באמצעותו דבר, בנסיבות מחמירות ועבירה אחת של שיבוש מהלכי משפט.

המבקש, אשר שימש כמנהל תיקי ניירות ערך רב נסיון, עבד בתקופה הרלוונטית כמנהל תיקים בחברת "מרץ", חברה לניהול תיקי ניירות ערך, בבעלותו של רמי תמרי. שני הלקוחות הגדולים ביותר של המבקש במרץ היו קופות הגמל בניהול בנק מזרחי טפחות [חשבון הקופות] וקבוצת חשבונות השייכת לאיש העסקים דב לאוטמן ז"ל [חשבונות לאוטמן]. מדובר

בלקוחות שעברו למרץ עם המבקש, כאשר עזב מקום עבודה קודם, והם נחשבו, כפי שנקבע בהכרעת הדין, ללקוחותיו בתוך מרץ. למבקש היו לקוחות נוספים שנחשבו ללקוחות שלו, חלקם אנשים המקורבים אליו.

בשלב מסוים, על רקע חילוקי דעות בין תמרי למבקש, המבקש פוטר ממרץ. חודשים לאחר עזיבתו עלה חשד בקרב נציגי לאוטמן כי חשבונותיהם התנהלו שלא כראוי, ושנוצרו בהם הפסדים משמעותיים. הם פנו בעניין זה הן לתמרי, הן לרשות ניירות ערך. לאחר בדיקה וחקירה של הרשות התברר שבמהלך כשנה וחצי בוצעו פעולות בניירות ערך בחשבונות לאוטמן והקופות, שגרמו להפסדים בטוחים בחשבונות הללו ויצרו רווחים מובטחים בחשבונות של מקורבי המבקש.

בהכרעת הדין נקבע כי המבקש הוא שביצע את הפעולות האסורות הללו.

במסגרת האישום הראשון נקבע שהמבקש פעל באופן שפעולותיו המרמיתיות השונות הניבו לחשבונות המפצלים של מרץ רווחים מובטחים, על חשבון הפסדים מובטחים שנגרמו לחשבון הקופות ולחשבונות לאוטמן [הלקוחות הנפגעים]. לאחר מכן דאג המבקש לכך שהרווחים, שהופקו באופן מרמתי באותם ימי מסחר, יועברו בלעדית למספר חשבונות של לקוחותיו, שאיתם חפץ להיטיב [הלקוחות המועדפים].

בגין מעשיו באישום הראשון הורשע המבקש בביצוע ריבוי עבירות של כל אחד מאלה: גניבה בידי מורשה, עבירה לפי סעיף 383 ביחד עם 393 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 [חוק העונשין]; קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 415 לחוק העונשין; מרמה והפרת אמונים בתאגיד, עבירה לפי סעיף 425 לחוק העונשין; השפעה בדרכי תרמית על שערי ניירות ערך, עבירה לפי סעיף 54(א)(2) לחוק ניירות ערך, התשכ"ח-1968 [חוק ניירות ערך]. **במעשיו מושא האישום הראשון גנב המבקש מהלקוחות הנפגעים סך כולל של 1,594,558 ₪ לטובת הלקוחות המועדפים.**

נוסף על כך, המבקש השקיע באמצעות חשבונות לאוטמן באופן מסיבי במניות חברת פורמולה ויז'ן טכנולוג'יס (FVT) [פורמולה]. הוא עשה כן בניגוד למדיניות ההשקעה שהוסכמה בינו לבין אנשי לאוטמן. גם כאן פעל בצורה מרמית, וגם כאן - גנב מחשבונות לאוטמן. נטען כי בהיבט זה - פעל המבקש בבורסה בדרך של תרמית בניירות ערך. פעילות זו היא מושא האישומים השני עד הרביעי.

עניינו של האישום השני בארבעה ימי מסחר שבהם פעל המבקש במניות פורמולה. בארבעת ימי המסחר המתוארים באישום זה השפיעו העסקאות שיצר המבקש על תנודות השער של מניית פורמולה ועל נפח הפעילות בה.

נקבע כי המבקש ביצע באישום זה 66 עסקאות, שבאמצעותן גנב מחשבונות לאוטמן וקיבל במרמה סך של 215,039 ₪, ולפיכך הורשע באישום זה בעבירות הבאות: גניבה בידי מורשה (ארבע עבירות); קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות (ארבע עבירות); מרמה והפרת אמונים בתאגיד (ארבע עבירות); השפעה בדרכי תרמית על שערי ניירות ערך (ריבוי עבירות).

עניינו של האישום השלישי בעסקאות מתואמות שביצע המבקש בין חשבוניות לאוטמן השונים, שבהן רכש ומכר מניות פורמולה [העסקאות המתואמות], וזאת בין ספטמבר 2006 עד אפריל 2007. נוסף על כך, החל מספטמבר 2006 ועד יולי 2007 ביצע המבקש עבור חשבוניות לאוטמן רכישה מסיבית של מניות פורמולה בימי המסחר האחרונים של כל חודש. רכישות אלה השפיעו על שער הסגירה של מניית פורמולה. בסוף כל חודש נהג המבקש לשלוח לנציגו של דב לאוטמן דוחות המפרטים את הפעילות שביצע המבקש בחשבוניות לאוטמן. הדיווחים הללו הופקו מתוך המערכת הממוחשבת של חברת מרץ, מתוך תוכנת מחשב של חברת "דנאל, פתרונות ותוכנה". לגבי כל חשבון נשלח דוח דנאל נפרד. דיווחי הדנאל פירטו את מצב החשבוניות של לאוטמן ונכללו בהם הרכב תיק ניירות הערך ושווי ניירות הערך בכל חשבון. חשוב להבין ששווי נייר הערך בדוח הדנאל נקבע על פי שער נייר הערך ביום האחרון של כל חודש. גובה דמי הניהול שנגבו מחשבוניות לאוטמן נקבע בהתאם לשווי החשבוניות.

בנוסף לעסקאות סוף החודש, בחודש מרס 2007 ביצע המבקש עבור חשבוניות לאוטמן רכישות בכמויות גדולות של מניות פורמולה, בעלויות שערים, במטרה להעלות את שער המניה. כל אלה גרמו באופן מלאכותי לעליה משמעותית בשערי מניית פורמולה, שגרמה לעליה בשווי החשבוניות של לאוטמן.

החל מחודש ינואר 2007 ואילך גרם המבקש לכך שדב לאוטמן, באמצעות ארבעת חשבוניות לאוטמן, החזיק בלמעלה מ-5% ממניות פורמולה ובכך הפך לאוטמן לבעל עניין בפורמולה. המבקש לא דיווח ללאוטמן או לנציגיו על הפיכתו לבעל עניין בפורמולה ואף פעל להסתיר עובדה זו מלאוטמן, בדרכי מרמה וזיוף, כפי שעולה מהאישום הרביעי. בפעולותיו גרם המבקש לכך שלאוטמן לא דיווח לפורמולה, ופורמולה לא דיווחה לציבור, על הפיכתו של לאוטמן לבעל עניין בפורמולה. בהמשך גרם המחדל לכך שלאוטמן לא דיווח לפורמולה, ופורמולה לא דיווחה לציבור, על המשך רכישות שביצע לאוטמן במניית פורמולה, כנדרש מבעל עניין בחברה.

במסגרת אישום זה הורשע המבקש בעבירות הבאות: קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות (ריבוי עבירות); הנעה, או נסיון להניע אדם לבצע עסקה בניירות ערך, בעשיית מצג כוזב, עבירה לפי סעיף 54(א)(1) לחוק ניירות ערך (ריבוי עבירות); השפעה בדרכי תרמית על שערי ניירות ערך (ריבוי עבירות); עבירה של כלילת פרט מטעה בדוח, עבירה לפי סעיף 53(א)(4) לחוק ניירות ערך, ביחד עם תקנה 33(א)(6) לתקנות ניירות ערך (דוחות תקופתיים ומידיים), ביחד עם סעיף 37(ב) לחוק ניירות ערך (ריבוי עבירות) וסעיף 53(ד) לחוק ניירות ערך (עבירה נמשכת).

בהמשך לאמור לעיל לגבי שליחת דוחות דנאל לנציגו של לאוטמן בנוגע לחשבוניות המשפחה, בהכרעה ביחס לאישום הרביעי נקבע כי בשמונת החודשים שבין דצמבר 2006 עד יולי 2007, פעל המבקש לשינוי פיקטיבי של הנתונים בדוחות הדנאל שנשלחו ללאוטמן, ושלח לנציגו לאוטמן דוחות דנאל שגויים ופיקטיביים ביחס לארבעת חשבוניותיו. כתוצאה מהמעשים של המבקש שיקפו דוחות הדנאל כמות נמוכה בהרבה של מניות פורמולה מאשר הכמות האמיתית שבה החזיקו חשבוניות לאוטמן, וכמות גדולה בהרבה של מזומן, מאשר הכמות האמיתית שהוחזקה בחשבוניות. באופן זה גרם המבקש לכך שלאוטמן הוטעה באשר למצב האמיתי של חשבוניותיו. לאוטמן לא היה מודע לכך שהוא מחזיק כמות חריגה של מניות פורמולה ושהפך לבעל עניין בה.

באישום הרביעי הורשע המבקש בעבירות הבאות: קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות (ריבוי עבירות); זיוף מסמך

בכוונה לקבל באמצעותו דבר, בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 418 לחוק העונשין (ריבוי עבירות); מרמה והפרת אמונים בתאגיד (ארבע עבירות).

באישום החמישי הורשע המבקש בשיבוש מהלכי משפט, עבירה לפי סעיף 244 לחוק העונשין, בגין כך ששעה שידע שחוקרי רשות ניירות ערך מחפשים אחריו כדי לזמנו לחקירה, הסתתר מפניהם בחלקו העליון של חדר המדרגות בבניין שבו חיפשו אותו, בסמוך לגג.

עיקרי גזר הדין

בגזר הדין המפורט שניתן, המחזיק 31 עמודים, סקר בית המשפט את כלל הנתונים הרלוונטיים לקביעת מתחם העונש ההולם, ואת אלה הרלוונטיים לקביעת העונש המתאים. בית המשפט עמד על נסיבותיו החמורות של המקרה, ואף התייחס לאופן ניהול ההגנה והתנהלות המבקש.

וכך לדוגמא נקבע:

"הדרך שבה בחרה ההגנה להתנהל בתיק זה האריכה עד מאד את משך חיי ההליך, ואבהיר: המענה לכתב האישום היה, כאמור, לא מפורט ולא איפשר צמצום מחלוקות. גם בהמשך המשפט, למרות שבדיעבד ניתן לומר שבפועל קווי ההגנה היו מצומצמים ביותר, והמחלוקת הייתה מצומצמת אף היא, ההגנה נמנעה מלומר זאת לאורך כל הדרך (כולל בסיכומים), ודאגה "לפזר ערפל" רב. הדבר גרר ניהול של המשפט וכתובת הכרעת דין כאילו הכל במחלוקת.

בסופו של יום, טענת ההגנה הכמעט בלעדית של הנאשם הייתה אחת: "לא אני ביצעתי את הפעילות האסורה". טענה נוספת הייתה שיש לבטל את כתב האישום בשל הגנה מן הצדק משום שהחקירה הייתה מגמתית, דבר שמנע מרשות ניירות ערך לחפש חשודים נוספים ומנע ממנה לראות את הנאשם האמיתי - רמי תמרי. הא, ותו לא. למרות זאת, הנאשם ניהל את המשפט "בכל החזיתות", כשהוא בעצמו יושב בספסל עורכי הדין לצד הסנגורית (בהתאם לרשות שניתנה לו לעשות כן), ומתערב באופן פעיל מאד בכל ניהול ההגנה. יובהר, כי זכותו של נאשם להתנהל בדרך זו, אלא שכאשר הדבר מוביל להתארכות ההליכים, אין לו להלין אלא על עצמו, ואל לו לבקש התחשבות בשל חלופי הזמן" (סעיף 50 לגזר הדין).

בסופו של ניתוח מקיף ומעמיק, קבע בית המשפט את מתחמי הענישה לאירועים השונים, והעמיד את עונשו של המבקש על 5 שנות מאסר.

טיעוני המבקש

הן בבקשה הכתובה והן במהלך הדיון שבפניי התייחסו באי-כוח המבקש לשלל הנתונים הרלוונטיים, לשיטתם, לצורך הכרעה בבקשה לעיכוב ביצוע. כך נטען, כי מדובר בערעור בזכות על הכרעת דין נעדרת קביעות מהימנות נדרשות, ונעדרת התייחסות לשלל ראיות שהוגשו או לסתירות בין עדויות שונות שהוצגו בבית משפט קמא. בהקשר זה, הפנו ב"כ המבקש לפסיקה הדנה במקרים בהם מצאה ערכאת הערעור כי אין דין בהנמקה שניתנה בערכאה הדיונית, ובין היתר, לע"פ (ת"א) 7010/08 בעניין **זאב שוורץ נ' מח"ש** (28.1.2009) (להלן - **עניין פרשת זאב**). עוד נטען, כי אף שבית משפט קמא קבע כי הכרעתו מושתתת על שילוב שבין ראיות ישירות לנסיבות, הרי שבפועל מדובר בהכרעה על בסיס ראיות נסיבות בלבד, ומכאן שיש מקום לבחון ראיות אלה בערכאת הערעור. טענה נוספת בהקשר להכרעת הדין היא טענת הגנה מן הצדק, כאשר הוסבר כי בית משפט קמא נמנע מקיום דיון מעמיק בטענה זו שהעלה המבקש הקשורה למעורבות של גוף פרטי בהליכי החקירה.

ראש אחר של טיעונים נגע להתנהלותו של המבקש, ובהקשר זה נטען כי מדובר במבקש אשר היה משוחרר בתנאים במהלך תקופת ניהול המשפט בבית משפט קמא, מבלי שנטען על-ידי המשיבה כי הפר את תנאי השחרור או קיים חשש ממשי להימלטות מאימת הדין.

הוסבר כי המבקש אינו אדם צעיר, וכי הוא מטפל באביו החולה, סיוע שלא יכול להינתן על-ידי כל אחד אחר מלבדו.

ב"כ המבקש הציגו פסיקה, ממנה ביקשו לגזור גזירה שווה תוך השוואת הנתונים הרלוונטיים לאותם מקרים לנתוניו של המקרה שבפניי ולנסיבותיו של המבקש (ע"פ 4506/15 **בר ואח' נ' מדינת ישראל** (17.9.2015); ע"פ 3372/11 **קצב נ' מדינת ישראל** (15.9.2014) וע"פ 4456/14 **קלנר ואח' נ' מדינת ישראל** (15.9.14)).

טיעוני המשיבה

ב"כ המשיבה הדגישו את הכלל לפיו עונש מאסר יש לרצות מיד ואילו רק במקרים חריגים יש לעכב ביצוע עד למתן פסק דין בערעור. נטען כי הכרעת הדין מבוססת, מעוגנת בעדויות של עשרות עדי תביעה, ונתמכת בכל אחת מהראיות הנוספות שהוגשו לבית המשפט, ומכאן שסיכויי הערעור קלושים. הוסבר כי אין המדובר במקרה מורכב אלא בו מקרה בו בית משפט קמא נדרש להכריע בעיקר בטענתו המרכזית של העורר, לפיה אדם אחר ביצע את הפעולות המרמיות, כאשר לא הייתה מחלוקת אמיתית בבית משפט קמא כי אכן מדובר בפעולות מרמה ובעבירות על חוק ניירות ערך.

ב"כ המשיבה סברו כי אין לגזור גזירה שווה מאותן החלטות שיפוטיות אשר הוצגו על-ידי המבקש, וזאת נוכח שוני במספר נתונים עליהם עמדו במהלך הדיון.

דיון והכרעה

לאחר העיון בבקשה ושמיעת טענות הצדדים בדיון שנערך בפניי, ראיתי לדחות את בקשת המבקשים לעיכוב ביצוע נוסף

של גזר הדין. יחד עם זאת, ראיתי לדחות לתקופה קצובה את מועד כניסתו של המבקש למאסר, וזאת על-מנת שתהא בידו האפשרות לדאוג לסידורים המתאימים ביחס לטיפול באביו החולה.

להלן נימוקיי:

ההלכה המנחה לעניין עיכוב ביצועו של עונש אגב הגשת ערעור נקבעה בפרשת שוורץ (ע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2) 241 (2000) (להלן - **הלכת שוורץ**)). בהלכה זו הודגש, כי על בית המשפט הדין בבקשה לעיכוב ביצוע עונש מאסר עד להכרעה בערעור שהוגש, להפעיל את שיקול דעתו באופן המביא בחשבון את האינטרס הציבורי באכיפה מידית של המאסר עוד בטרם בירור הערעור, אך עליו להקפיד כי מימוש אינטרס זה לא יפגע בנידון ובזכויותיו במידה העולה על הנדרש. נקבע כי השיקולים הרלוונטיים להכרעה זו הם, בין היתר, חומרת העבירות; נסיבות ביצוען; תקופת המאסר; טיב הערעור וסיכויי הצלחתו; עבר פלילי והתנהגות במהלך המשפט; נסיבות אישיות; חלוף הזמן ועוד.

בחינת המקרה שבפניי בהתאם לפרמטרים שנקבעו בהלכת שוורץ, מובילה למסקנה כי אין הצדקה לנקיטה בצעד החריג של עיכוב ביצוע גזר הדין.

אדרש כעת בתמצית לבחינת הפרמטרים השונים:

חומרת העבירות ונסיבות ביצוען - עיון בהכרעת הדין מלמד על החומרה הרבה הטמונה בעבירות שביצע המבקש. חומרה זאת, המאפיינת ברגיל עבירות לפי חוק ניירות ערך, נלמדת אף מהיקף הסכומים המדוברים וממגוון הדרכים והפעולות בהן נקט המבקש כפי שאלה תוארו בהכרעת הדין.

תקופת המאסר - עונש המאסר שנגזר על המבקש הוא עונש מאסר שאינו קצר, ואין חשש כי דחיית הבקשה לעיכוב ביצוע תהפוך את הערעור לתיאורטי, גם נוכח המועדים הקרובים בהם נקבעים הדיונים בפני הרכב הערעורים.

טיב הערעור וסיכויי הצלחתו - פסק דינו של בית משפט קמא מפורט ומנומק, ועל פניו - אין טענה עמה לא התמודד בית המשפט בדרך של ניתוח מעמיק.

יצוין כי על פי הלכת שוורץ, ההערכה הלכאורית של סיכויי הערעור במסגרת בחינת הבקשה לעיכוב ביצוע אינה נעשית על-פי מבחן הסתברותי 'מכניסטי' ביחס לתוצאות האפשריות של הערעור אלא באופן של בחינת טיב הטענות שבערעור ואת סוגן, והערכה האם הפוטנציאל הגלום בהן יכול להשפיע על תוצאות הערעור. עוד נקבע כי כאשר הטענות בערעור מבקשות לשנות ממצאים עובדתיים של הערכאה הדיונית המבוססים על התרשמותה מעדים, או קביעות מהימנות של ערכאה זו, לא יהיה בהן בדרך-כלל כדי לבסס סיכויים לכאוריים טובים לערעור (עניין שוורץ, עמ' 280).

בענייננו - רובה המכריע של הודעת הערעור מתמקד בניסיון להתמודדות עם קביעותיו העובדתיות של בית המשפט, אך

קביעות אלה מבוססות על שורה ארוכה של ראיות ישירות, ראיות נסיבתיות, מסמכים, תוך שבית המשפט אף דחה מבחינה עובדתית את גרסת המבקש.

כך לדוגמא נקבע בהכרעת הדין:

"טענת הנאשם היא שכל הראיות שמצביעות עליו כמי שביצע את הפעולות האסורות, הן ראיות נסיבתיות, ועל כן לא הוכחה אשמתו של הנאשם כנדרש. יצוין כבר עתה שבפן העובדתי, אלה אינם פני הדברים. לפחות לגבי חלק מההוראות והפעולות החשודות קיימות גם ראיות ישירות לכך שהנאשם הוא שביצע אותן. בפן המשפטי, אפילו היה ממש בטענה, הרי שמארג מתאים ובעל משקל מספק של ראיות נסיבתיות יכול להוביל, במקרים מסויימים, להוכחת אשם מעבר לספק סביר, כנדרש במשפט פלילי.

טענות הנאשם שלפיהן לא הוא ביצע את הפעולות החשודות הן, במידה רבה, טענות כבושות, שהועלו בשלב מאוחר, ולעובדה זו השפעה על משקל הטענות. נוסף על כך, הדבר משפיע על הבנת מהלך החקירה, שבה לא נטענו בשלב ראשון טענות כאלה, ועל כן החקירה לא התמקדה בהתמודדות עימן דווקא. בחקירתו הראשונה ברשות הפנה הנאשם אצבע כלפי תמרי, כמי שעשה מעשים מסויימים (למשל - שינה את הנתונים בדוחות הדנאל, אך בשום שלב בחקירה לא מסר את גרסת ההגנה כפי שמופיעה כיום, בסוף המשפט" (סעיפים 46-47 להכרעת הדין, ההדגשה אינה במקור - ב.ש).

גם טענתו המשלימה של המבקש לפיה החקירה נוהלה בצורה מגמתית ועצמה עיניה לאפשרות כי מאן דהוא אחר (למשל - רמי תמרי) ביצע את הפעולות החשודות, נדחתה על ידי בית המשפט קמא.

וכך נקבע בהקשר זה:

"הנאשם בסיכומיו הפנה למראי מקום שונים בעדויות החוקרים שבהן, כביכול, הודו החוקרים כי לא בחנו חשודים אפשריים נוספים. דא עקא, שבאותם מקומות נאמר ההיפך, ומעדויות החוקרים עולה שהאפשרות שהפעולות בוצעו על ידי תמרי נבחנה, גם נבחנה, והמסקנות היו שהנאשם הוא שביצע אותן" (סעיף 39 להכרעת הדין).

כמובן שניתוחו של בית משפט קמא הקיף ראיות רבות נוספות אשר הובילו לגיבוש המסקנה האמורה, והדברים מפורטים בהרחבה בהכרעת הדין.

בית משפט המכריע דינו של אדם אינו חייב לעשות כן בדרך של "קביעות מהימנות כתובות ביחס לכל עד ועד",

ודומני כי מעיון בהכרעת דינו של בית המשפט, מלמד כי הדרך שנבחרה היא דרך של ניתוח מוקפד של הראיות השונות והסקת מסקנות ברורות על בסיס אותן ראיות. יוצא אפוא שאיני שותף, ולו במעט, לאותן טענות שהעלה המבקש בדבר "חללים" בהכרעת הדין הן ביחס להתייחסות לראיות והן ביחס לעמידה בחובת ההנמקה. למסקנה דומה הגעתי גם לאחר שבחנתי טיעוניו של המבקש ביחס לטענת "ההגנה מן הצדק" הקשורה לפעילות טכנית לכאורה שביצעה חברה פרטית במהלך החקירה.

אסיים חלק זה בהתייחסות ל**פרשת זאב** אליה הפנו אותי באי-כוח המבקש. באותו מקרה סבר בית המשפט המחוזי כי הנמקתו של בית משפט קמא הייתה דלה, ולא שיקללה את סימני השאלה שצצו מגרסתה של המתלוננת. עיינתי בהחלטה, וסבורני כי לא ניתן להשוות בין האופן בו התמודד בית המשפט עם כלל העדויות בפרשת זאב לבין האופן בו התמודד בית משפט קמא עם הראיות שהוצגו בפניו. המרחק הוא מרחק מזרח ממערב, ודי בדברים אלה.

בהינתן האמור לעיל, ומידת הזהירות המתבקשת לשלב זה של ההליך, נראה בעיני כי מקרה זה אינו נמנה על אותם מקרים בהם ניתן לומר כי סיכויי הערעור גבוהים או משמעותיים.

התנהגות במהלך המשפט ונסיבות אישיות - בפרמטר זה, ניתן למצוא רלוונטיות בגילו של המבקש, אולם עדיין - אין מדובר בגיל אשר מצדיק, כשהוא עומד בפני עצמו, סטייה מהכלל.

אני ער לטענות ב"כ המבקש בדבר מצבו הרפואי של אביו, והדברים עלו גם מגזר הדין, אולם איני סבור כי יש לראות נתון זה כ"נסיבה מיוחדת", ומכל מקום, ניתן למצוא לו פתרון זמני ולא על דרך של עיכוב ביצוע גזר הדין עד למתן פסק דין בערעור.

חלופי הזמן - בית משפט קמא התייחס לרכיב הזמן ולאופן בו נוהל ההליך כפונקציה של פרמטר זה. מקצתם של הדברים צוטטו לעיל, ואין מקום לחזור עליהם פעם נוספת.

נתתי דעתי לעובדה כי המבקש היה משוחרר בתנאים לאורך כל משפטו, ויש בכך לכאורה ללמד על היכולת ליתן בו אמון כי ימשיך להתייצב לדיוני בית המשפט. יחד עם זאת, לעיתים יש בעונש מאסר משמעותי, כפי שנגזר על המבקש, כדי "להחיות" את אותו חשש בדבר הימלטות מאימת הדין.

עיינתי בפסיקה אליה הפנו אותי באי-כוח המבקש. הגם שניתן להצביע על קווי דמיון מסוימים, סבורני כי הנתונים המרכזיים אשר הובילו לקבלת הבקשות לעיכוב ביצוע באותם מקרים, הם שונים ואסביר:

בעניינו של **קלנר** - התייחס בית המשפט העליון לעובדה כי מדובר בהכרעת דין המבוססת, ברובה, על עדותו של עד מדינה שנפטר במהלך עדותו באופן שלא הושלמה חקירתו הנגדית. גם אותו קו תפר לכאורי בין תרומה לבין שוחד, צוין כנושא שמצדיק בירור עוד טרם מיצוי הדין, ובהקשר זה התייחס בית המשפט העליון גם לנפקויות

הנובעות מאי הוכחות התמורה שהתקבלה עבור כספי השוחד או הסטייה מן השורה. כפי שפורט לעיל, המחלוקת בענייננו אינה האם פעולות מסוימות שבוצעו הן מרמתיות ועברייניות, אלא האם המבקש הוא זה שביצע פעולות אלה, או משהו אחר שלח יד זדונית במחשבו ובמסמכים השונים, ביצע את הפעולות בעצמו "ודאג" כי המבקש יופלל בכך. מדובר במחלוקת מצומצמת בהיקפה, ובכך השוני בין עניינו של קלנר לענייננו.

למסקנה דומה ניתן אף להגיע מעיון בהחלטת בית המשפט העליון בעניין **בר**. גם שם סבר בית המשפט העליון כי מדובר בטענות ערעוריות הראויות להישמע, גם מאחר שחלק לא מבוטל מהן מופנה כלפי אופן הסקת המסקנות של הערכאה הדיונית, בשונה מטענות המופנות כלפי ממצאים שבעובדה. בענייננו, לב הערעור מצוי באותו מישור של קביעת ממצאים שבעובדה, וציינתי את שצינתי באשר להכרעת הדין בהקשר זה.

בעניינו של **קצב** - דובר בסוג אחר של אירועים, בתשתית ראייתית שונה ובנסיבות שאינן דומות לענייננו.

סיכום

השילוב שבין סיכויי הערעור, חומרת המעשים, אורכה של תקופת המאסר אינו מצדיק חריגה מהכלל שנקבע בהלכת **שוורץ**, ואין בנתונים הנוספים אליהם התייחסתי כדי לשנות את נקודת האיזון, ולהצדיק את עיכוב ביצוע עונש המאסר.

יחד עם זאת, ונוכח הנתון בדבר אביו החולה של המבקש, מצאתי לקבוע כי המבקש יתייצב לריצוי עונשו רק ביום 24.1.16 שעד אז ישלים את הסידורים הנחוצים בהקשר זה.

המבקש יתייצב לריצוי מאסרו ביום 24.1.16 בשעה 08:00 בבית מעצר "ניצן".

ניתנה והודעה היום כ' כסלו תשע"ו, 02/12/2015 במעמד הנוכחים.

בני שגיא, שופט

הוקלדעלידיכנרתגולן